

obszarze administracyjnym tychże izb na Dyрекcję Ceł we Lwowie.

§ 11. Wyłącza się z pod kompetencji izb skarbowych, natomiast włącza do zakresu działania Dyрекcji Ceł wymiar emerytur urzędników i niższych funkcjonariuszy celnych i straży celnej, tudzież wymiar zaopatrzeń wdów i sierot po tychże pracowników.

Wymiar ten uskutecznia Dyрекcja Ceł w Warszawie i Wilnie w porozumieniu z izbą skarbową w Warszawie, zaś Dyрекcja Ceł we Lwowie w porozumieniu z izbą skarbową we Lwowie, przyczem przypis i zarządzenie wypłaty emerytury należy do izby skarbowej.

§ 12. Do czasu utworzenia Komisji dyscyplinarnej przy Dyрекcyjach Ceł orzecznictwo dyscyplinarne, przysługujące tymże Dyрекcyjom, jako władzom podlegającym bezpośrednio władzy naczelnej, przekazuje się Komisjom dyscyplinarnym ustanowionym przy izbach skarbowych istniejących w siedzibach Dyрекcji Ceł.

§ 13. We wszelkich innych sprawach nieobjętych niniejszym rozporządzeniem zakres działania Dyрекcji Ceł stosuje się:

- a) w sprawach celnych i ochrony granic do szczegółowych przepisów, wydanych dla władz celnych II instancji,
- b) w sprawach osobowych i gospodarczych do przepisów wydanych dla izb skarbowych.

§ 14. Dotychczasowe rozporządzenia, o ile są niezgodne z postanowieniami niniejszego rozporządzenia, uchyla się.

§ 15. Termin uruchomienia poszczególnych Dyрекcji Ceł wyznacza Ministerstwo Skarbu osobnym rozporządzeniem.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

259.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 29 marca 1923 r.

w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 9 marca 1923 r. o karach za zwłokę oraz o kosztach egzekucyjnych.

Na zasadzie art. 8 ustawy z dnia 9 marca 1923 r. o karach za zwłokę oraz o kosztach egzekucyjnych (Dz. U. R. P. № 31 poz. 189) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustawa ma zastosowanie zarówno do tych należności, których uiszczenie jest nakazane w terminach ściśle w odnośnych ustawach określonych, bez uprzedniego doręczenia nakazu płatniczego (np. połowa podatku dochodowego przypadająca za rok podatkowy 1923 od osób prawnych, a płatna najpóźniej dnia 1 maja 1923 r.), jak również do tych należności,

których terminy płatności są wyznaczone w doręczonych płatnikom nakazach płatniczych, względnie w wezwaniach płatniczych (np. podatek spadkowy).

Do art. 1 ustawy.

§ 2. Określone artykułem 1 ustawy należności, nieuiszczone w terminach należycie oznaczonych (§ 1 nin. rozp.) uważa się za zaległości powstałe z winy płatnika. Jeżeli płatnik udowodni, że nieuiszczenie przezeń należności w terminie płatności wynikało z winy właściwego urzędu (np. wskutek nieprzeprowadzenia na czas przypisu należności), wówczas należności takie nie podpadają pod pojęcie zaległości w rozumieniu art. 1 ustawy.

Do art. 2 ustawy.

§ 3. Kara za zwłokę wynosi 10% miesięcznie za cały czas zwłoki, który liczy się od piętnastego dnia po upływie terminu płatności należności, wymienionych w art. 1 ustawy.

§ 4. Od grzywien i kar podatkowych oraz stemplowych nie pobiera się kary za zwłokę, ponieważ grzywiny te i kary nie są wymienione w art. 1 ustawy.

§ 5. Odsetki za zwłokę od zaległych jeszcze kwot nadzwyczajnej daniny państwowej oblicza się i pobiera według norm ustalonych ustawą z dnia 16 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. z r. 1922 № 1 poz. 1).

Do art. 3 ustawy.

§ 6. Czas zwłoki oblicza się według miesięcy w rozumieniu ustaw cywilnych (a die ad diem, np. od 15 lutego do 14 marca włącznie liczy się miesiąc, przyczem miesiąc zaczęty liczy się za cały).

(Przykłady:

1. Ustawowy termin płatności pewnej należności upływa 1 marca 1924 r. Płatnik uiszczył tę należność dopiero 14 marca 1924 r.; nie jest on obowiązany płacić kary za zwłokę, gdyż według § 3 nin. rozp. kary za zwłokę pobiera się dopiero od piętnastego dnia po upływie terminu płatności.

2. Płatnikowi doręczono nakaz płatniczy 9 stycznia 1924 r. Wymieniona w nakazie należność płatną jest w ciągu trzydziestu dni, licząc od dnia następnego po doręczeniu nakazu płatniczego, czyli że termin płatności upływa 8 lutego 1924 r.

Płatnik uiszczył tę należność dopiero 25 listopada 1924 r.

Karę za zwłokę należy obliczyć od 23 lutego 1924 r. (t. j. od piętnastego dnia po upływie terminu płatności, który upłynął 8 lutego 1924 r.) po 10% miesięcznie za okres dziesięciu miesięcy, gdyż 25 listopada 1924 r. upłynął czas zwłoki, wynoszący pełnych 9 miesięcy i 2 dni, które liczy się za cały miesiąc.

3. Termin płatności pewnej należności upłynął 31 marca 1924 r. Płatnik zgłosił się do kasy z zamiarem uiszczenia tej należności dnia 14 kwietnia 1924 r. Wpłaty jednak nie mógł uskutecznić z powodu zamknięcia kasy (np. pożar, przeniesienie kasy) lub z powodu braku przypisu dodatków samorządowych. W tym wypadku czas zwłoki liczy się dopiero

od dnia ustania przyczyn, które uniemożliwiły uiszczenie należności).

Do art. 6 ustawy.

§ 7. Przez pisemne wezwanie (upomnienie) płatnika (ustęp 1 art. 6 ustawy) należy rozumieć pismo władzy lub organu, powołanego do ściągania należności, skierowane do płatnika z wezwaniem uiszczenia zaległości i doręczone temuż płatnikowi za potwierdzeniem odbioru.

§ 8. Koszty, o których mowa w art. 6 ustawy, wpływają zawsze na rzecz Skarbu Państwa i to nawet w tych wypadkach, w których przedmiotem egzekucji przeprowadzonej przez organa skarbowe są zaległości, przypadające na rzecz niepaństwowych związków prawa publicznego. Jeżeli jednak przymusowe ściągnięcie zaległości nie powoduje żadnych kosztów dla Skarbu Państwa, np. gdy egzekucji zaległości nie przeprowadza organ skarbowy, lecz zarząd gminy bez współudziału organów skarbowych, wówczas zarząd gminy pobiera koszty egzekucyjne dla siebie w wysokości unormowanej w art. 6 ustawy.

§ 9. W wypadkach solidarnego obowiązku kilku płatników do uiszczenia należności w art. 1 wymienionych kary za zwłokę oraz opłaty za pisemne wezwanie (upomnienia), pobrane łącznie od wszystkich solidarnie zobowiązanych, nie mogą przekraczać norm przewidzianych w art. 2 i w art. 6 ustęp 1 ustawy.

§ 10. Za podstawę do obliczenia opłaty za upomnienie (wezwanie) płatnika do uiszczenia zaległości (art. 6 ustęp 1 ustawy) należy przyjąć wysokość samej zaległości, t. j. należność Skarbu Państwa wraz z dodatkami na rzecz niepaństwowych związków prawa publicznego.

Z tej okoliczności, że wysokość opłaty za pisemne wezwanie (upomnienie) płatnika została unormowaną w ustawie, nie wynika wcale, iżby ustawa uznawała wezwanie (upomnienie) za nieodzowny krok egzekucyjny.

§ 11. Pięcioprocentową opłatę za każdą czynność organu egzekucyjnego, dokonaną u płatnika w celu przymusowego ściągnięcia zaległości (art. 6, ustęp 2 ustawy), oblicza się od przypadającej do ściągnięcia zaległości wraz z karami za zwłokę i kosztami egzekucyjnymi, już narośłymi do dnia przedsięwzięcia odnośnej czynności egzekucyjnej. Opłata ta jednak nie może wynosić mniej niż 1.000 mk.

Wspomniana wyżej opłata przypada do uiszczenia nawet wówczas, gdy czynność egzekucyjna nie odniosła żadnego skutku.

Do art. 8 ustawy.

§ 12. Odroczenie zaległości lub rozłożenie ich na raty zasadniczo nie zwalnia płatnika od obowiązku uiszczenia kar za zwłokę w pełnej ustawowej wysokości (art. 2 ustawy) chyba, że specjalne ustawy zwalniają go od tego obowiązku lub przewidują ulgi w tym względzie (np. art. 297 ustawy ros. o podatkach bezpośrednich lub art. 16 ustawy o podatku od wzbogacenia się (Dz. U. R. P. № 30, poz. 238).

§ 13. Z początkiem każdego roku kalendarzowego izby skarbowe winny uprzedzać płatników publicznym obwieszczeniem o terminach płatności podatków i opłat (art. 1 ustawy) z tem, że niewyświetlenie w terminie pociąga za sobą nałożenie kar i kosztów przewidzianych w ustawie o karach za zwłokę oraz o kosztach egzekucyjnych.

Do art. 9 ustawy.

§ 14. Od zaległości, powstałych przed dniem wejścia w życie ustawy, należy pobrać karę za zwłokę w myśl art. 2 ustawy dopiero po upływie czterech tygodni t. j. poczynając od dnia 29 po ogłoszeniu ustawy; za czas przeszły zaś należy od takich zaległości obliczać kary, względnie odsetki za zwłokę wedle przepisów, które obowiązywały przed dniem wejścia w życie ustawy.

O ileby jednak co do pewnych zaległości w dniu 29 po ogłoszeniu ustawy, nie upłynęło jeszcze pełnych 14 dni od terminu ich płatności (art. 2 ustawy), wówczas należy przy pobraniu kary za zwłokę doliczyć do powyższego czterotygodniowego okresu jeszcze te dni, których brak do pełnych 14 dni.

[Przykłady:

Ustawę ogłoszono dnia 28 marca 1923 r.

Ustawa ta wchodzi w życie dnia 26 kwietnia 1923 r.

1. Termin płatności pewnej należności upłynął z dniem 20 marca 1923 r. Kary za zwłokę należy pobrać od 26 kwietnia 1923 r.
2. Termin płatności pewnej należności upłynął z dniem 18 kwietnia 1923 r. Kary za zwłokę należy pobrać dopiero od 3 maja 1923 r. (gdyż do 26 kwietnia 1923 r. upłynęło dopiero 7 dni od terminu jej płatności)].

Minister Skarbu: *W. Grabski*

260.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 1 kwietnia 1923 r.

w celu wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 marca 1923 r. w przedmiocie zmian w opodatkowaniu wina musującego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Na mocy § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 marca 1923 r. w przedmiocie zmian w opodatkowaniu wina musującego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. № 34, poz. 222) zarządza się co następuje:

Dodatkowy podatek.

§ 1. 1) Wino musujące, znajdujące się w dniu wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 34, poz. 222) poza wytwórnią wina musującego lub składu celnego,